

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๔ สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทย ในเรื่องการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และไวยากรณ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๔

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูภาษาไทยที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา ๔ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (Multi-Stage Stratified Random Sampling) และได้โรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๒๐ โรงเรียน จำนวนครู ๓๔๖ คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้น ๑ ชุด โดยใช้แนวการสร้างแบบสอบถามจากการศึกษาหนังสือ เอกสาร บทความ งานวิจัย สังเกตการพูดของนักเรียนจากแบบบันทึกเสียง และการเขียนจากการเขียนเรียงความ และสัมภาษณ์ครูภาษาไทยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย แบบสอบถามมี ๒ ตอน คือ ตอนที่ ๑ สอดแนมของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบตรงคำถาม ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๔ ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไข

และให้ขอเสนอแนะนำมาปรับปรุง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูภาษาไทย จำนวน ๑๕ คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรจริง จากนั้นได้นำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง คือ ครูภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา ๘

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ คือ ตอนที่ ๑ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา ๘ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำเสนอข้อมูลตอนที่ ๑ และตอนที่ ๒ ในรูปของตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

๑. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ครูภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง ๓๑-๓๕ ปี วุฒิสถุศระกับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยระหว่าง ๖-๑๐ ปี

๒. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา ๘ มีดังนี้

ก. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อทักษะการพูดของนักเรียน

๑. ด้านการออกเสียง เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทย โดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการออกเสียงของนักเรียนน้อย และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การออกเสียง โดยตัด "ร" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ รองลงมา ได้แก่ การออกเสียง โดยตัด "ล" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ การออกเสียง "ร" เป็น "ล" การออกเสียง "ร" เป็น "ล" ในพยัญชนะควบกล้ำ การออกเสียง "ว" เป็น "โ-" การตัด "ว" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำและการออกเสียง "เ-ย" เป็น "เ-" ตามลำดับ

๒. คำนวณความหมายของคำศัพท์ เมื่อพิจารณาความนึกเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาดั้งล้านนามีอิทธิพลต่อการพูดความหมายของคำศัพท์ของนักเรียนมาก และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การพูดโดยใช้ความหมายคำศัพท์ภาษาดั้งแทนภาษาไทยกลาง รองลงมา คือ การพูดโดยใช้ส่วนวภาษาดั้งล้านนา

๓. คำนวณไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาความนึกเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาดั้งล้านนามีอิทธิพลต่อการพูดของนักเรียนคำนวณไวยากรณ์มาก และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การพูดโดยเรียงลำดับคำสลับที่กัน รองลงมา คือ การพูดโดยเพิ่มคำกริยาเข้าไปในประโยค การพูดโดยเพิ่มคำเข้าไปท้ายประโยค และการพูดโดยใช้คำลักษณะนามตามภาษาดั้งล้านนา ตามลำดับ

ข. ความนึกเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งล้านนาที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียน

๑. คำนวณการออกเสียง เมื่อพิจารณาความนึกเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาดั้งล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนตามการออกเสียงน้อย และเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยตัด "ล" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ รองลงมา คือ การเขียนโดยตัด "ร" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ การเขียนโดยเปลี่ยน "ร" เป็น "ล" ในพยัญชนะควบกล้ำ และการเขียน "ร" เป็น "ล" ตามลำดับ

๒. คำนวณความหมายของคำศัพท์ เมื่อพิจารณาความนึกเห็นของครูภาษาไทย โดยส่วนรวมจะเห็นว่าภาษาดั้งล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนคำนวณความหมายของคำศัพท์มาก แต่เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนผิดเพราะใช้คำศัพท์ตามความหมายของภาษาดั้ง รองลงมา คือ การเขียนผิดเพราะเขียนตามสำนวนพูดในภาษาดั้ง

๓. คำนวณไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาความนึกเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวมจะเห็นว่า ภาษาดั้งล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนคำนวณไวยากรณ์น้อย แต่เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยใช้คำกริยาผิด

อภิปรายผลการวิจัย

๑. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อทักษะการพูดของนักเรียน

๑.๑ คำนการออกเสียง เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทย โดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการออกเสียงของนักเรียนน้อย ได้แก่ การออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยน เช่น "น้ำใจ" เป็น "น้ำใจ" การออกเสียง "ช" เป็น "จ" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบการศึกษา และการคมนาคมที่ก้าวหน้ามากขึ้นกว่าแต่ก่อน จึงทำให้เสียงบางเสียง คำบางคำ ในภาษาถิ่นล้านนาแปรเปลี่ยนไป ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ มีวรรณ สิริวัฒน์ (๒๕๒๐ : ๕๐) ที่ได้เสนอความเห็นไว้ว่าปัจจุบันนี้มีอิทธิพลของภาษาไทย กรุงเทพฯ ได้เข้าไปมีส่วนอยู่ในชีวิตประจำวันมาก การคมนาคม การเรียนการสอนใน โรงเรียน ทำให้คำบางคำหายไป เช่น เสียง "ร,ช" ซึ่งแต่เดิมไม่มีในภาษาถิ่นเชียงใหม่ และปัจจุบันก็มีใช้กันบ้างแล้ว เช่น "รัก" "ชักชวน" จะมีแค่คนรุ่นผู้ใหญ่เท่านั้นที่ยังใช้ว่า "ชัก" "จ๊กจวน" อยู่ ส่วนใหญ่จะใช้เป็นภาษาไทยกรุงเทพฯ

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทยเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลมาก ได้แก่ การตัด "ร" และ "ล" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ ทั้งนี้อาจ เพราะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาถิ่นล้านนา เพราะภาษาถิ่นล้านนาจะไม่มีหน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งตรงกับความเห็นของ สุไร พงษ์ทองเจริญ (๒๕๒๔ : ๔) ที่กล่าวถึง เรื่องหน่วยเสียงประสม (Clusters) ของภาษาถิ่นล้านนาว่า "ในกรณีที่ว่าในภาษาไทย กลาง ใช้เสียง "ร" หรือ "ล" เป็นพยัญชนะควบกล้ำ ภาษาไทยล้านนามีแนวโน้มที่จะตัด เสียงควบกล้ำ "ร" หรือ "ล" ทิ้ง" ทั้งนี้จากลักษณะความเคยชินในการพูดภาษาถิ่นล้านนา ทำให้นักเรียนไม่มองเห็นความสำคัญของการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จึงมีโอกาสดอกเสียง ผิดเพี้ยนได้ ซึ่งตรงกับความเห็นของ เฉลา ชัยรัตน์ (๑๙๖๑ : ๑๐๔-๑๐๖) ที่ว่า การแทรกแซงของภาษาแม่ เกิดจากภาษาแม่ขาดลักษณะ หรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะ เรียน จึงมักจะมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย

การออกเสียง "ร" เป็น "ล" ทั้งนี้เพราะว่าเสียง "ร" ไม่มีอยู่ในระบบเสียงภาษาถิ่นล้านนา นอกจากคำยืมบางคำเท่านั้น ทั้งนี้คนที่พูดภาษาถิ่นล้านนาจึงมักสับสนระหว่างเสียง "ร" กับ "ล" เพราะเสียง "ร" ในภาษาถิ่นล้านนาจะออกเป็น "ช" เมื่อ

ต้องออกเสียง "ร" จะระวังไม่ให้เป็น "ช" จึงมักจะกลายเป็น "ล" ความเห็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุโร พงษ์ทองเจริญ (๒๕๒๔ : ๖๔-๗๓) ที่พบว่า เสียงพยัญชนะในภาษาดั้นลานนาที่มีปัญหามากคือเสียงเดี่ยวออกเสียง "ร" เป็น "ล"

การออกเสียง "-ว" เป็น "-โ-" และ "-เีย" เป็น "-เ-" สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากความเคยชินในการพูดภาษาดั้นลานนา เพราะสระในภาษาดั้นลานนานั้นมีการกลายเสียงไปจากภาษาไทยกลาง ดังที่ ไพรด เลิศพิริยะกมล (๒๕๑๖ : ๑๐๕) กล่าวสรุปไว้ว่า การกลายเสียงของภาษาดั้นลานนานั้นมีทั้งในเรื่องเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งการกลายเสียงสระ เช่น สระ "-ว" เป็น "-โ-" เช่น "ควัย" เป็น "โคัย" สระ "-เีย" เป็น "-เ-" เช่น "เขี้ยว" เป็น "เขว" สระ "-เือ" เป็น "-เีย" เช่น "เสื่อ" เป็น "เสีย" ดังนั้นจากความเคยชินกับธรรมชาติของภาษา จึงทำให้หนักเรียนออกเสียงสระผิดเพี้ยนไปจากภาษาไทยกลาง ซึ่งตรงกับความเห็นของ เรืองเกษ บันเขื่อนขัตติย์ (๒๕๒๕ : ๕๒) และธนากร สังเขป (๒๕๒๔ : ๔) ซึ่งสรุปไว้ว่า การออกเสียงสระผิดเพี้ยนนั้นคงสืบเนื่องมาจากความเคยชินกับธรรมชาติภาษาของตน จึงทำให้ออกเสียงมาในลักษณะนี้

๑.๒ คำนความหมายของคำศัพท์ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทย โดยส่วนรวมจะเห็นว่าภาษาดั้นลานนามีอิทธิพลต่อการพูดคำนความหมายของคำศัพท์ของนักเรียนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาไทยกลาง และภาษาไทยลานนามีความแตกต่างกันมากในคำนคำศัพท์ ดังจะเห็นได้จากพจนานุกรมภาษาไทยกรุงเทพฯ-ภาษาไทยลานนา ของ พระธรรมราชานุวัตร (๒๕๐๒) เทียบคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ-ภาษาดั้นลานนาได้ประมาณ ๕,๖๐๐ คำ

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทยเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าภาษาดั้นลานนามีอิทธิพลมาก ได้แก่ การพูดโดยใช้ความหมายของคำศัพท์ภาษาดั้นแลนภาษาไทยกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ลักษณะความหมายของคำศัพท์ของภาษาดั้นลานนามีความแตกต่างกับภาษาไทยกลาง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ วิจิตร ภาณุพงศ์ (๑๙๖๖ : ๕๐) และ สุโร พงษ์ทองเจริญ (๒๕๒๔ : ๔๔-๔๕) กล่าวสรุปไว้ว่า ความแตกต่างของคำศัพท์ในภาษาดั้นลานนาและภาษาไทยกลางนั้น แบ่งได้ออกเป็น ๒ ลักษณะคือ

- ก. คำศัพท์คำเดียวกันแต่ใช้ในความหมายต่างกัน
- ข. คำศัพท์ความหมายเดียวกัน แต่ใช้กันคนละคำ

ดังนั้น เมื่อนักเรียนที่ใช้ภาษาดั้นลานนาพูดภาษาไทยกลาง จึงมีความสับสนในคำนความหมายของคำศัพท์ ทำให้ใจความแปลกออกไป หรืออาจไม่สื่อความเลย

๑.๓ คำนวณไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาดั้งเดิมมีอิทธิพลต่อการพูดของนักเรียนคำนวณไวยากรณ์มาก ทั้งนี้เพราะว่า โครงสร้างทางคำนวณไวยากรณ์ของภาษาดั้งเดิม และภาษาไทยกลางมีลักษณะแตกต่างกัน จึงทำให้เด็กนักเรียนมีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทย เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าที่มีอิทธิพล มาก ได้แก่ การพูดโดยเรียงลำดับคำสลับที่กัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนเกิดความเคยชินกับระบบ ไวยากรณ์ของภาษาดั้งเดิม ที่มีคำบางคำเรียงสลับที่กัน ดังที่ วิจิตร ภาณุพงศ์ (๑๙๖๖ : ๒๕๒) และ เรื่อง เกษ บันเขื่อนขันธ์ (๒๕๒๕ : ๔๔) กล่าวสอดคล้องกันสรุปได้ว่า ระบบไวยากรณ์เรื่องการเรียงลำดับคำ อาจพบในคำผสมของภาษาคนละถิ่น อาจเรียง ลำดับคำเป็นแบบสลับที่กันบ้าง เช่น "บอนำ" เป็น "นำบอน", "ส้มตำ" เป็น "ตำส้ม" เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้คนที่พูดภาษาดั้งเดิม จึงมักพูดผิดระบบไวยากรณ์ เพราะความเคยชินกับการ ใช้ภาษาดั้งเดิมในชีวิตประจำวัน

การพูดโดยเพิ่มคำกริยาเข้าไปในประโยคและเพิ่มคำเข้าไปท้ายประโยค สาเหตุคงเกิดจากการที่นักเรียนคิดข้อความที่จะพูดเป็นภาษาดั้งเดิมก่อนแล้วแปลความคิดนั้น เป็นภาษาไทยกลางแบบคำต่อคำ จึงทำให้มีการเพิ่มคำเข้าไปในประโยค

๒. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งเดิม ที่มีต่อทักษะ การเขียนของนักเรียน

๒.๑ คำนวณการออกเสียง เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดย ส่วนรวม จะเห็นว่าภาษาดั้งเดิมมีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนตามการออกเสียงน้อย ได้แก่ การเขียน "ค" เป็น "ก" และการเขียน "พ" เป็น "ป" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปัจจุบันนักเรียนที่ใช้ภาษาดั้งเดิมกำลังมีการเปลี่ยนแปลงเสียงจาก "ก" เป็น "ค" และ "ป" เป็น "พ" ดังที่ เพ็ญพร คุ้มวัฒนาพันธ์ (๒๕๒๕ : ๑๕๒) วิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะ กักสติดัดคำ (ป, ค, จ, ก) ในภาษาเชียงใหม่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียง พ, ท, ซ, ค ด้วยเหตุนี้เมื่อนักเรียนออกเสียงภาษาไทยถูกต้อง จึงทำให้การเขียนของนักเรียน ถูกต้องไปด้วย

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทยเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพล มาก ได้แก่ การตัด "ร" และ "ล" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ และการเขียน "ร" เป็น "ล" สาเหตุอาจเกิดจากการพูดภาษาดั้งเดิมในชีวิตประจำวัน จึงขาดการฝึกฝน

ในการเขียนภาษาไทย และอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้พูดภาษาถิ่นล้านนาออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ชัดเจน และมักออกเสียง "ร" เป็น "ล" ดังที่พบในอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อการพูดออกเสียงของนักเรียน จึงทำให้การเขียนของนักเรียนผิดพลาดไปด้วย ลักษณะการเขียนผิดที่พบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมาลี โกศลสมบัติ (๒๕๒๕ : ๖๑) และ ชิน โทธิอ่อน (๒๕๒๖ : ๑๒๐) ที่พบว่าสาเหตุของการเขียนผิดนี้มาจากการเขียนตามเสียงพูดเสียงอ่าน และตรงกับงานวิจัยของ โสภา วิริยศิริ และ จิตตัญญา ศรีไสย์ (๒๕๒๓ : ๑๒) ที่พบว่าความสามารถในการอ่านคำกล้ำ และคำที่มีเสียง ร, ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ ไอ อี อารอน (I. E. Aaron ๑๙๙๙ : ๑๓๘-๑๔๒) ที่วิจัยพบว่าเด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ได้ดีขึ้น จะเป็นเด็กที่เขียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น

๒.๒ ด้านความหมายของคำศัพท์ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทย โดยส่วนรวมจะเห็นว่า ภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนด้านความหมายของคำศัพท์มาก ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ความหมายของคำศัพท์ระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาถิ่นล้านนามีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นเมื่อนักเรียนเขียนภาษาไทยกลางจึงเกิดการสับสนทำให้เขียนไม่ถูกต้อง

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทยเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่าที่มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยใช้คำศัพท์ตามความหมายของภาษาถิ่น เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากการรู้ความหมายไม่ลึกซึ้ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาไทยกลางน้อย เมื่อนักเรียนเขียนภาษาไทยกลางจึงเขียนไปตามความเคยชิน โดยไม่คำนึงถึงความหมายของคำศัพท์ที่ถูกต้อง ซึ่งความเห็นนี้ตรงกับความเห็นของโรจน์ ราชประโคน (๒๕๒๗ : ๗๗) ซึ่งกล่าวถึงนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันว่า เมื่อจะเขียนภาษาไทยจึงคิดเป็นภาษาแม่ก่อนแล้วแปลศัพท์ในความคิดเป็นภาษาไทยกลาง จึงทำให้ใช้คำผิดความหมายกับความคิดที่ต้องการ

๒.๓ ด้านไวยากรณ์เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยส่วนรวมจะเห็นว่า ภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนด้านไวยากรณ์น้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนทำให้นักเรียนมีความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์มากขึ้น จึงทำให้โอกาสในการผิดพลาดน้อยลง

ส่วนความคิดเห็นของครูภาษาไทยเมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่ามีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยใช้คำกริยาผิด สาเหตุเกิดจากนักเรียนคิดข้อความที่จะพูดเป็นภาษาดั้งเดิมมาก่อน แล้วแปลความคิดนั้นเป็นภาษาไทยกลางแบบคำต่อคำ จึงทำให้ใช้คำกริยาผิดไปจากภาษาไทยกลาง นอกจากนี้ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาดั้งเดิมกับภาษาไทยกลางก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเขียนคำกริยาของนักเรียนผิดมากที่สุด ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ พอล ฮิวบา มาราดัสซ์ (Paul Huba Madarasz ๑๙๖๓:๘๓๑) ที่พบว่าความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาฮังการีและภาษาอังกฤษเป็นปัญหาในการเรียนภาษาเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย

จากผลการวิเคราะห์และอภิปรายผลถึงความเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้งเดิมที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๘ มีข้อเสนอแนะดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

- ๑.๑ ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูภาษาไทย และครูวิชาอื่น ๆ มองเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง
- ๑.๒ ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูภาษาไทย จัดทำเอกสารประกอบการสอน ทำชุดการสอน และอุปกรณ์ ในเรื่องให้นักเรียนมีปัญหา
- ๑.๓ ควรส่งเสริมให้ครูทุกคน และนักเรียนพูดภาษาไทยกลางเมื่ออยู่ในบริเวณโรงเรียน

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

- ๒.๑ ครูผู้สอนต้องมองเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการมีทักษะการพูดและการเขียน
- ๒.๒ ครูผู้สอนต้องใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องอยู่เสมอทั้งการพูดและการเขียน เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียน
- ๒.๓ ครูควรเอาใจใส่ต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน และจัดทำเอกสารชุดการสอน และอุปกรณ์ เพื่อมีทักษะที่ผิดพลาดนั้น

๒.๔ ครูควรมีเทคนิคในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผล
ประเมินผล ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาทักษะ

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๓.๑ ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนา
ที่มีต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ระหว่างนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับในชนบท

๓.๒ ควรมีการวิจัยถึงอิทธิพลของภาษาอื่น ๆ ที่มีต่อข้อบกพร่องในการพูด
ฟัง อ่าน เขียน ภาษาไทย ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นล้านนา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย